

Ki érti meg a csont szavát
Melyet idegen földnek sava rág.
És a messzeségben néma vágy gyötör,
Hiába fedí csendes bús gödör.
Óh, régi szép hazám, magyar nemzetem,
Ha megvolnának régi rostjaim,
Feléd nyújtanám kezem.
Ha volna ajkam s hangom,
Csengve ordítna nekem,
Mert ez idegen földben nyugtom nem lelem.
Lelkem innen messze jár,
Keresve ősi honomat, hol lázongó hősként,
Éltem ifjú koromat,
Lángra lobbantva népemet.
A szabadság zászlaja alatt,
S kezemben bilinccsé vált a babér,
Elszakítva tőlem minden magyar vér.
Óh, hogy fáj nekem a hazámtól távol,
Örkös rabként kitagadva lenni,
Hogy engem nem keres, nem visz haza senki.
Hol vagytok Ti márciusi ifjak,
Kik máig megünnepeltek, s ahol
Csontjaim, porlad, felé se néztettek,
S ki mégis itt járt üdvözített,
Mint gyermektől a vadállat elűzetett.
A lelkem itt lebeg a néma hantjaim felett,
Hol bús szívemnek nincsen nyugovása,
Anyám mellé vágyok, haza a hazámba.